

anseer for meget tilfredsstillende, er Udvalgets Forslag til en § 9 c om Skattecommissairer. Det, som vi væsentlig mangle, og hvorefter vi famle til alle Sider, er Eenen til at finde, hvorledes Skatteevnen er i de forskellige Dele af Landet, thi vi have Alle en Følelse af, at den Contingentfordeling, som her er foreslaaet, har store og følelige Mangler. Forat imidlertid Skattecommissairerne kunne virke heldbringende, troer jeg, man maa søge at indrette Apparatet saa kraftig som muligt, og en væsentlig Betingelse derfor er, at det bliver mødt med almindelig Tillid hos de Autoriteter, som skulle bringe Loven til Anvendelse. Jeg vil i den Henseende tillade mig at henstille, om det ikke skulde være rigtigt at optage den Bestemmelse, at ethvert Sogneforstanderskab skulde bringe to Mænd i Forslag, og at Amtsraadet af alle disse Foreslaaede skulde udnævne det Tal, som man maatte ansee for passende. Man vilde deri have en Garanti for, at det blev Mænd, der nøde almindelig Tillid og tilslige havde Kjendskab til de Forhold, som der her kan være Tale om, og derved vilde der ikke være saa lidt vundet. Det er dog ikke alene med Hensyn til at finde Skatteevnen, at Skattecommissairerne for mig have meget stor Betydning, men det er tillige med Hensyn til en rigtig og eensartet Forstaelse af Loven. Jeg har netop i disse Dage modtaget adskillige Breve fra min Valgfreds, som angive meget gresle Exemppler paa, i hvor forfærdelig en Grad Krigsskatsloven er bleven misforstaaet, og hvor forkeert den er bleven anvendt, tværtimod hvad der har været tilfaldet, Jeg har saaledes fra et Pastorat faaet meddeelt — for at nævne et meget fremragende Exempel — hvorledes en Mand, der besidder en meget god Gaard paa 12 Tdr. Hartkorn, paa hvilken han har en Prioritetsgjæld af 14,000 Rbd., er ansat til Krigsskat — naturligviis foruden Hartkornskatten efter § 1 — til 2 Mk. 14 β, medens en Huusmand ikke langt derfra, der har omtrent 6 Skpr. Hartkorn, 3 til 4 Rper og et Par Heste, er ansat

til 1 Rbd. 9 β. Jeg nævner blot disse Exemppler for at vise, hvilke forfærdelige Misforstaelser der have ind sneget sig, og til at komme bort derfra troer jeg, at Skattecommissairerne ville være en stor Hjælp, da de ville virke til at Loven bliver nogenlunde rigtig forstaaet og nogenlunde eensartet anvendt. Kun vil jeg i denne Henseende bede det ærede Udvalg at tage det Forslag under Overveielse til tredie Behandling, at Skattecommissairerne blive udnævnte efter Forslag af Communalbestyrelserne, for at de kunne blive mødt med almindelig Tillid.

Grundtvig: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre i Anledning af det Endringsforslag, der er stillet af endeel Medlemmer til Lovudkastets § 9. Det er i det Hele saa udtømmende imødegaaet af den ærede Ordfører, at jeg kun skal gjøre en kort Bemærkning derom, som jeg ikke har hørt endnu blive anført. De Herrer, som have stillet Endringsforslaget, have vistnok ikke været opmærksomme paa, at hvis de ville have det sat igjennem, maade de ogsaa stille Endringsforslag til § 8. Der staaer nemlig der udtrykkelig udtalt, at det, der er anvendt til egen og Families Underhold, skal bestattes; dette er udtalt som Lovens Princip, og det kan derfor ikke gaae an at gjøre Forslag til at fradrage netop en Sum, der omtrent kan svare til det Nødvendige til en Families Underhold. Hvis altsaa Endringsforslaget vedtages, vil derved § 9 komme i Strid med § 8, hvilket jeg ikke troer vil være passende. Jeg skal navnlig henlede den ærede Rigsdagsmands for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen) Opmærksomhed paa dette Punkt, da han saa bestemt har paastaet, at Endringsforslaget er i god Overensstemmelse med det Princip, der ligger til Grund for Loven. Jeg kan godt forstaae, at Medlemmer, der ere imod Indkomstkatten i det Hele, kunne opstille et saadant Forslag, men at Folk, der erklære, at de holde paa Indkomstkatten, kunne gjøre det, maa jeg tilstaae er mig ganske usforklarligt.